

La persona de Jesús havia despertat sempre un gran interès en la teva vida. Però una cosa era l'admiració, l'atractiu, el model... i una altra molt diferent era la fe. Jesús com a ésser humà insuperable, un mestre de vida, un camí vers el misteri amagat.... cert, però el Jesús que confessen els creients ... no podies.

Vas llegir alguns llibres molt recomanats. I a mesura que creixia l'admiració també augmentava el dubte. Et senties com atrapat per un mur interior, racional i lògic, que impedia fer el salt en el buit per a afirmar: Jesús és Déu.

Aquella dia, era Dilluns de Pasqua, vas decidir visitar una amiga que vivia en una ermita cap a les terres de Prades. Feia uns anys que hi era. Era una persona especial. Pensaves que si algú és creient, és ella, l'Eulàlia. No sols perquè s'havia retirat a la solitud, sinó perquè la seva fe resultava amarada de gran naturalitat.

A l'entrada de l'ermita hi ha un banc de pedra, que convida a la conversa. Feia estona que estàveu conversant i li anaves manifestant com t'agradaria arribar a creure, però que no podies senzillament per honestedat personal. I va ser quan ella et va dir aquella frase que està en el fonament de la teva fe actual. *"Narcís, hi ha dues maneres de conèixer una persona, l'externa i la del cor. No pots creure en Jesús si no arribes al seu cor"*.

Durant mesos aquestes paraules t'anaven trasbalsant. Et van semblar, d'entrada molt adients per a tota mena de relació. Tenies present que fins que no havies començat a conèixer la teva parella amb el cor, el que senties per a ella era atractiu, admiració i aquell trobar-te bé que possibilita la conversa, la comunicació i tota la resta. Però quan vas anar endevinant el seu cor, la seva profunditat i els sentiments, és quan vas anar creient en ella.

El pensament de l'amiga ermitana anava fent forat dintre teu. Vas començar de nou la lectura de l'evangeli amb una nova clau d'interpretació, Jesús, des del cor; el d'Ell i el teu.

Fins aquell dia, que sense ni haver-ho previst et vas trobar de genolls a la Font Groga, sentint i experimentant, més enllà de tota lògica, que Ell era realment Déu amb nosaltres.

(Jn 14, 1-9)

Jesús Renau sj
